

L'editorial & Cartes del lector

>> opinió

Havent passades les festes comencen les dietes. Després de tots aquests dies de menjar torrons, neules, menjars forts, ara arriba al moment de gastar més diners que mai.

Parlem amb les amigues i una d'elles va anar l'any passat amb un metge d'aquests naturistes que li va donar una dieta per fer que li va anar perfecta. Podia menjar de tot i no es cansava del menjar. Que curiós no trobeu?

Per això la resta d'amigues li demanem el telèfon per anar a visitar aquell home que fa miracles amb la gent. Però quan arriba l'estiu i hem perdut un o dos quilets ens venen tots els mals del món. Ens hem gastat una fortuna per només aconseguir això. A més quan hem passat una o dos setmanes sense menjar aquells esplèndids dinars, sopars i esmorzars que ens recomanava el metge, ja tornem a tenir tots aquells quilets que havíem perdut ja els hem tornat a guanyar. No hi ha dret.

Potser seria molt més prudent vigilar el que mengem, no picar entre apets i de tant en tant menjar una mica de verdura que diuen que és molt sa.

Crec que tindrà en compte el mateix consell que ús he donat i no aniré a visitar cap metge que no em deixi menjar.

la direcció

No saber

de Jordi Campeny

Muñoz Molina va escriure en un article fa unes setmanes que "el desconeixement és, en part, la clau de la felicitat". En aquest meu article de retrobament de després de les festes de Nadal (que, per cert, espero que us hagin anat molt bé i que hagueu encetat l'any amb bon peu), em proposo analitzar en certa manera aquesta afirmació tan categòrica, radical, però no per això buida de significat i de matisos.

La major por de l'ésser humà és el patiment. Anem caminant per aquesta vida intentant esquivar l'infortuni per ser, d'aquesta manera, -òbviamment- més feliços. Per desgràcia, la major part de terrícoles han hagut de viure experiències traumàtiques, sòrdides, desgarrats i desgarradores que els han corsecat l'ànima. I quan una persona ha patit de manera desmesurada (ja sigui per ell mateix o per les persones que l'envolten i a qui s'estima), l'última cosa que vol és tornar a reviure un episodi com el que ja ha viscut. És a partir d'aleshores quan es camina amb més cautela pels viarans de l'existència. La felicitat s'ha vist estroncada, s'ha esvaït, i sembla impossible recuperar-la. Tot i així, s'intenta. O s'ha d'intentar. A tothom li agrada ser feliç però la felicitat no sempre t'apareix com per art d'encantament; cal buscar-la. Hi ha mil i una maneres de cercar la felicitat i Muñoz Molina en va proposar una: el desconeixement. Moltes vegades -no sempre- és millor no saber. Aquí em podria endinsar en explicacions (o paranoies) meves però crec que resultaria més interes-

sant si ho explico amb un exemple. Una bona amiga em va explicar fa un parell de dies la història d'una noia molt propera a ella. Aquesta noia havia viscut sotmesa a maltractaments des de petita. No només ella. Ella i els seus dos germans. Va poder esquivar el calvari i es va endur els seus dos germans a València. Allà va passar les mil i una per poder tirar endavant ella i els seus germans. Al cap de poc una germana va morir d'anorèxia. I l'altre, ofuscat per tant patiment, va decidir marxar a París. Allunyar-se de tot i de tothom i començar de zero. Aquest "altre" era el seu germà predilecte. Abans de marxar li va demanar a la seva germana que no el busqués, que faria la seva vida i intentaria ser feliç. Malgrat tot, ella no va poder i, al cap d'uns anys, amb una constància i perseverància titàniques va anar a cercar-lo. Després de mesos i mesos de recerca, va acabar sabent que el seu germà havia mort de SIDA després de molts mesos enganxat a les drogues. Això la va acabar d'ensorrar. Va abaixar el cap i no l'ha pogut tornar a alçar. I tot per saber, per conèixer. M'entenen? No em diguin que no hagués estat millor fer ella la seva vida (que ja havia patit prou) i viure amb l'esperança que el seu germà podia ser feliç en alguna altra banda. Però aquest empeny humà per saber-ho tot ens fa mal, moltes vegades, sense ni adonar-nos-en. I no ho recrimino; ho puc entendre. Però intentin comprendre aquesta postura i, en certs moments, aplicarla. I no pas perquè ho digui jo; sinó perquè ho diu Muñoz Molina.

La neu

de Casal independentista

El casal independentista Pere Joan Sala sorgeix d'una sèrie de lluitadors de l'assemblea antilínia de les Guílleries que veuen la necessitat de continuar lluitant per altres sectors de la societat per obtenir la llibertat social, una economia alternativa i sostenible, la manifestació llibertat dels països catalans, l'emancipació dels éssers humans en tots els seus aspectes això com recuperar la seva cultura ancestral arrelada a la terra. El casal independentista, Pere Joan Sala, està legalitzat com entitat cultural amb data 20 d'octubre del 2000 i inscripció num: 3881. Des de la seva fundació a realitzat una sèrie d'actes culturals, com la presentació del periodista Pepe Rei i la revista Ardi Beltza, la presentació de l'editorial Catalana Mata de Jonc, xerrades-col·loquis sobre la bruixeria catalana, l'agricultura ecològica, els sindicats catalans, la problemàtica de Euskal Herria, xerrades sobre les lluites ecologistes als països Catalans contra els camps de golf... això és una de les activitats fetes fins ara pel casal, també volen destacar que es va voler fer una presentació dels diferents grups independentistes i de l'actual procés de Vinaròs. Aquesta presentació va ser prohibida per l'actual alcalde. El casal, avui en dia, té uns 30 militants entre joves d'edat i joves d'esperit i uns 100 simpatitzants. El casal es planteja, com més endavant explicarem, la continuació de la lluita per l'au-

tèntica llibertat.

Si em fet aquest escrit des del casal, és perquè ens ha sorprès molt que en el nou setmanari "Portaveu" de Sant Hilari sortís una entrevista a uns "individus" que es reclamen de ser Maulets i independentistes. Primer de tot el C.I.PJS es desvincula totalment d'aquests "individus" i diu públicament que no té res a veure ni cap relació amb ells i que tampoc els considera, fent part de la lluita unitària per el procés de Vinaròs, ni tan sols independentistes. El casal vol aclarir que dits individus pertanyen al que es coneix van ser expulsats per les seves actituds passotistes que donaven mal imatge a l'independentisme combatiu i revolucionari, dits individus pertanyen al que es coneix al poble com "la colla de policies", ja que la seva colla pertanyen confidents germans de mosso, fills de policies municipals, germans de guàrdia civils. Em sap greu que el poble pugui confondre l'independentisme combatiu amb l'actuació d'aquests individus. Quan en l'article de "Portaveu" ataquen als valents lluitadors bascos que mai han atacat al poble Català, sinó als representants en institucions del capitalisme espanyol i dels botiflers convergents i socialistes.

En aquests moments el C.I. PJS estem estudiant la nostra tàctica i estratègia que desenvolupem arrel de l'entrada de l'Estat Espanyol seguint ordres de l'imperi "ianki" a la tercera guerra mundial, contra els pobles que resisteixen a la seva globalització.

portaveu

D.L: Gi - 979 - 2000
Direcció: Sandra Torras
Disseny Gràfic: Montse Puig
Impremta: Impressors
Montseny

Pots enviar-nos el teu comentari a través de:

e-correu
portaveu@hotmail.com

fax
972 87 22 34

carta
Plça. Gravolosa, 13

El Portaveu agraeix les cartes dels seus lectors. Aquest setmanari es reserva el dret de resumir les cartes segons l'espai. No s'emetran aquells escrits que puguin ferir la sensibilitat de les persones.

El Portaveu expressa la seva opinió únicament en els editorials. Les cartes dels lectors exposen l'opinió dels seus autors.